

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 9617 van 9 april 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 13 december 2007 houdende de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VANDER VELPEN, die loco advocaat Ph. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 31 juli 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging als bloedverwant in neergaande lijn van een Belgische onderdaan, dhr. A.M..

Per brief aan de burgemeester van Kortrijk van 6 augustus 2007 vraagt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken bijkomende documenten op.

Op 16 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot voorlopig uitstel van de beslissing voor bijkomend onderzoek.

Op 4 september 2007 legt verzoeker bijkomende documenten over.

Op 10 september 2007 legt verzoeker opnieuw bijkomende documenten over.

Op 9 oktober 2007 wordt door de politie van Kortrijk een samenwoningverslag opgesteld.

Op 13 december 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd wordt als volgt:

(...)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in de nederdalende lijn:

De betrokkene heeft onvoldoende aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn Belgische vader.

Uit de verklaring van zijn vader gericht aan onze diensten blijkt dat de betrokkene in het verleden werkzaam was en nu nog werkzaam is: daarom is de betrokkene niet ten laste van zijn vader;

(...)

2. Onderzoek van het beroep.

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de administratieve rechtshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991). Na een theoretische uiteenzetting over de inhoud van de formele motiveringsplicht en na een verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie inzake de motivering van rechterlijke beslissingen en naar artikel 149 van de Grondwet, besluit verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing onjuist en manifest gebrekkig is.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd.

Gezien verzoeker in een tweede middel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat tegelijk de schending van de formele én de materiële motiveringsplicht aanvoeren niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de betrokkene onmogelijk uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Omgekeerd betekent dit dan ook dat wanneer uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan worden afgeleid dat in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, verzoeker van een schending van de formele motiveringsplicht geen schade heeft ondervonden (R.v.St., nr. 98.937, 19 september 2001).

Ten overvloede merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat noch de rechtspraak over de motiveringsplicht inzake rechterlijke beslissingen, noch artikel 149 van de Grondwet toepasselijk zijn op administratieve beslissingen. Deze verwijzingen kunnen bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd (R.v.St., nr. 150.529, 21 oktober 2005).

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker “de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken, beslissing overeenkomstig de wet van 29 juli 1991” aan. Verzoeker voert aan dat het niet volstaat voor de minister te stellen dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van het ten laste zijn, omdat hij onvoldoende aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn Belgische vader. Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk ten laste is en was van zijn Belgische vader en dat hij sinds 2001 bij zijn vader inwoont. Verder stelt verzoeker dat hij niet heeft kunnen werken, aangezien hij illegaal in het land verbleef en dat hij bijgevolg niet over inkomsten beschikte. Verzoeker poogt verder ook zijn werksituatie te verduidelijken en stelt *‘toen verzoeker over zijn kaart en over een attest van immatriculatie beschikte heeft verzoeker inderdaad twee maanden gewerkt. Wanneer de vader van verzoeker spreekt over werkzaamheden in het verleden dan gaat het over de twee maanden dat verzoeker tewerkgesteld is geweest. Dat deze verklaring uiteraard onvoldoende aantoonde dat verzoeker niet ten laste is van zijn Belgische vader.’*

Bij de beoordeling van de materiële motivering, behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij correct heeft kunnen oordelen en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (R.v.St., nr. 121.066, 26 juni 2003).

Artikel 40, §6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

*“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun **bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn**, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”* (markering toegevoegd)

Verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden tot vestiging om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 40, §6 van de Vreemdelingenwet. Aldus diende hij aan te tonen dat hij ten laste was en is van zijn Belgische vader, in functie van wie de vestigingsaanvraag werd gedaan. Het feit of een persoon ten laste is vloeit voort uit een feitelijke situatie, die beoordeeld dient te worden door het bestuur. Het komt verzoeker toe aan te tonen dat hij ten laste is en was van zijn Belgische vader. Het kernpunt van de discussie vormt het gegeven of verzoeker voldoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn vader.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 31 juli 2007 een vestigingsaanvraag in functie van zijn Belgische vader indiende. Bijgevoegd werden verzoekers geboorteakte, zijn paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, zijn attest van ongehuwde staat, de identiteitskaart van zijn Belgische vader en een verbintenis tot tenlasteneming van 30 maart 2007 door zijn Belgische vader ten aanzien van verzoeker. Op 6 augustus 2007 worden bijkomende documenten opgevraagd. In navolging hiervan, legt verzoeker op 4 september 2007 loonfiches over van zijn vader en zijn twee broers en een bewijs van onvermogen in het land van herkomst. Op 10 september 2007 legt verzoeker aanvullende stukken over, o.a. een verklaring van zijn Belgische vader waarin het volgende wordt gesteld:

“Vroeger mijn zoon woont alleen in Roeselare en werkt in (...) firma bij Meneer H.F. (...) adres X (...).

Hij krijgt zijn eigen loon en had één siska(a)rt maar geen rekeningnummer (...), omdat hij (...) niet in orde (was) met bepaalde do(s)siers, en ik was zijn enige financier tijdens de moeilijke situaties. Voorlopig woont bij mij, samen met zijn broers en mama, en wordt onderhouden. Momenteel (...) werken (we) samen in lichtervelde bij V.M. (...) adres Y(...). (...)"

Uit het samenwoningverslag opgemaakt door de politie van Kortrijk op 9 oktober 2007 blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de controle aanwezig is en dat er persoonlijke voorwerpen van hem aanwezig zijn.

Nogmaals wenst de Raad te benadrukken dat hij enkel bevoegd is een wettigheidstoetsing uit te voeren en hij niet vermogt zijn oordeel over de feiten in de plaats te stellen van het bestuur. Uit de in het administratief dossier aanwezige gegevens volgt enkel dat het gezin van verzoeker een zeker inkomen heeft en dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag bij zijn vader inwoont. Uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het verleden ten laste was van zijn Belgische vader, noch dat verzoeker reeds voor de vestigingsaanvraag bij zijn vader inwoonde. Verzoekers bewering dat hij sinds 2001 bij zijn vader inwoont, is een loutere bewering die door geen enkel stuk in het administratief dossier wordt gestaafd. Er dient ook vastgesteld te worden dat verzoeker wel degelijk aanwezig was in de woonst van zijn vader op het ogenblik van de samenwoningcontrole, maar verzuimt om een bewijs van gezinssamenstelling voor te leggen aan het bestuur, hoewel dit expliciet gevraagd werd op 6 augustus 2007. Verder legt verzoeker, behalve een verbintenis tot tenlasteneming van 30 maart 2007, geen enkel stuk voor waaruit kan blijken dat hij in het verleden ten laste was van zijn Belgische vader. Ook de verklaring van de vader waaruit blijkt dat verzoeker bij hem inwoont en dat hij door hem onderhouden wordt, duidt op het tijdelijke karakter van deze situatie door het gebruik van het woord 'voorlopig'. Aangaande de tewerkstelling van verzoeker, blijkt uit de stukken van het dossier, daargelaten de vraag naar de duur van de tewerkstellingen, dat verzoeker wel degelijk op verschillende ogenblikken tijdens zijn verblijf in België gewerkt heeft. Uit de stukken blijkt ondermeer dat verzoeker in het verleden een arbeidsovereenkomst had voor enkele maanden in 2000 als seizoensarbeider bij werkgever D.B.(...) met adres Z. (...) en uit de verklaring van de Belgische vader van verzoeker blijkt dat hij 'vroeger' werkte voor H.F. (...) met adres X (...). Verder verklaart verzoekers vader ook dat 'we' nu samenwerken. Aangaande de wettigheid van de bestreden beslissing, komt het de Raad niet onredelijk voor om op basis van de aanwezige gegevens te oordelen dat enerzijds verzoeker onvoldoende aantoonde in het verleden ten laste te zijn geweest van zijn Belgische vader en dat anderzijds verzoeker werkzaam was en is, zodat hij niet ten laste kan vallen van zijn Belgische vader. Verzoeker toont niet aan dat door de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht geschonden is.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoeker stelt dat hij de zoon is van een Belgische vader die gemachtigd is in België te verblijven en dat hij permanent met zijn vader op hetzelfde adres woont. Hij is van mening dat artikel 8 EVRM de gezins- en familieleden beschermt en dat bij uitvoering van de bestreden beslissing, namelijk de verwijdering van verzoeker van het Belgisch grondgebied, voornoemd artikel zou geschonden worden. Hij meent dat slechts een uitzondering kan gemaakt worden wanneer dit in een democratische samenleving noodzakelijk is, en deze noodzaak in casu geenszins aangetoond is.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht, doch de bescherming van artikel 8 EVRM is niet absoluut. Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid als zou er in hoofde van de

overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan artikel 40, § 6 van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden tot vestiging. Uit bovenvermelde bespreking blijkt duidelijk dat dit niet het geval is. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé-leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953, 26 april 2006, R.v.St., nr.130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Een schending van artikel 8 EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel stelt verzoeker dat er afwezigheid van een behandeling ten gronde bestaat en dat dit enerzijds een schending uitmaakt artikel 31.3 van de Europese verblijfsrichtlijnen 2004/38 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Europese richtlijn 2004/38) en anderzijds een schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker poneert dat de Europese richtlijn 2004/38 sedert 1 mei 2006 directe werking heeft daar de Belgische Staat heeft nagelaten de Richtlijn om te zetten naar nationaal recht, dat dit tot gevolg heeft dat bestaande Belgische regelgeving die strijdig is met de bepalingen van de richtlijn geen rechtsbasis meer heeft en door Belgische rechters buiten beschouwing zal moeten worden gelaten. Verzoeker stelt verder vast de bestreden beslissing een administratieve beslissing betreft die niet werd genomen na een procedure zoals voorzien in artikel 31.3 van de Europese verblijfsrichtlijnen 2004/38, dat er hem immers een beslissing werd betekend waartegen enkel beroep openstaat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat dit beroep niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 31 van de Europese richtlijn 2004/38, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers enkel oordeelt over de wettigheid van de bestreden beslissing en niet over de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing.

Aangaande de vermeende schending van artikel 47 van het Handvest, stelt verzoeker dat de Europese richtlijn 2004/38 verwijst naar het Handvest. Verzoeker stelt dat artikel 47 van het Handvest het recht op een doeltreffende voorziening in rechte waarborgt alsook een onpartijdig gerecht, dat dit artikel gelijklopend is met de invulling van artikel 6 EVRM met als verschil het toepassingsgebied, daar het Handvest van toepassing is in alle zaken die de Europese Unie regelt. Verzoeker vervolgt dat artikel 6, lid 1 EVRM niet alleen de toegang tot de rechter waarborgt maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van het overheidsoptreden, dat op grond van vaste rechtsleer ten minste één rechtelijke instantie met volledige rechtsmacht de betreffende beslissingen moet kunnen controleren, dat de eis van volle rechtsmacht inhoudt dat de rechter alle voor het betreffende geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kan onderzoeken en dat terzake geen onderscheid wordt gemaakt tussen rechtsvragen en feitelijke vragen. Verzoeker stelt dienaangaande ook dat beperkingen van rechterlijke controle op de bestuurlijke feitenvaststelling niet zonder meer ongeoorloofd zijn (EHRM 22 november 1995, *Bryan t. Verenigd Koninkrijk*), maar voor dergelijke beperkingen wel een overtuigende rechtvaardigingsgrond moet bestaan, dat het daarbij van belang is dat de bestuurlijke feitenvaststelling in een met voldoende waarborgen omklede quasi-rechterlijke gespecialiseerde administratieve voorprocedure heeft plaatsgevonden, dat de procedure betreffende de aanvraag tot vestiging geenszins omschreven kan worden als quasi-rechterlijke procedure. Verzoeker stelt ook nog dat mocht artikel 47 van het Handvest geen rechtstreekse werking hebben, het recht op een beroep met volle rechtsmacht een algemeen rechtsbeginsel is waarop verzoeker zich kan beroepen (H.v.J., 15 oktober 1987, zaak 222/86). Concluderend stelt verzoeker dat gelet op het feit dat

huidige Vreemdelingswet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet toelaat een volledig onderzoek naar de feiten te voeren, de initiële beslissing voorgenoemde artikelen schendt en dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoogstens een beroep tot herziening kan worden genoemd.

In zijn uiteenzetting uit verzoeker kritiek op het beroep dat openstaat bij de Raad en dat thans het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure. Daarbij poneert verzoeker kennelijk dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen 'effectief beroep' uitmaakt.

Artikel 3.1 van voormelde Richtlijn bepaalt dat de richtlijn van toepassing is ten aanzien van iedere burger die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en geldt ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. Hieruit volgt dat de Europese richtlijn 2004/38 niet van toepassing is op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen in dat land vervoegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat noch verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker van Marokkaanse nationaliteit vraagt namelijk om zich te vestigen in België in functie van een Belgische onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de Europese richtlijn 2004/38 wordt vereist, ontbreekt in casu. Verzoeker kan zich niet dienstig op kwestieuze bepalingen van deze Richtlijn beroepen. Het gemeenschapsrecht is niet van toepassing op verblijfsmaatregelen die zich voordoen in een zuiver interne situatie.

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen blijken de artikelen 15 en 31 van de Europese richtlijn 2004/38 wel te zijn omgezet in het Belgische recht. Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt immers dat *"In werkelijkheid leiden de afschaffing van het verzoek tot herziening en de invoering van artikel 39/79 in de wet door het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot inrichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gebaseerd op artikel 77 van de Grondwet) tot de feitelijke omzetting van de artikelen 15 en 31 van de voornoemde richtlijn 2004/38/EG in het Belgische recht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...) inderdaad een jurisdictioneel beroep (is) dat automatisch schorsend is voor wat betreft de beslissingen genomen ten aanzien van burgers van de Unie en hun gezinsleden, en dat het mogelijk maakt om de wettigheid van het besluit, alsmede de feiten en omstandigheden die de maatregel rechtvaardigen en het evenredig karakter van deze maatregel te onderzoeken, overeenkomstig artikel 31, §§ 1 tot 3 van de richtlijn 2004/38/EG."* (Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2487/001, 78). De wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is op 1 juni 2007 in werking getreden, zodat de omzetting van de artikelen 30 en 31, 3° van de Europese richtlijn 2004/38 is geschied. Verzoeker kan zich wat voornoemde artikelen betreft aldus niet langer beroepen op de directe werking van de richtlijn.

Waar verzoeker verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) (PB C 364, 18 december 2000, p. 1), dient te worden gesteld dat het Verdrag van 13 december 2007 tot wijziging van het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap (hierna: het Verdrag van Lissabon) voorziet in de invoering van een nieuw artikel 6 in het Verdrag van 7 februari 1992 betreffende de Europese Unie (hierna: het EU-Verdrag).

Door de verwijzing naar het Handvest in het nieuwe artikel 6, eerste lid, van het EU-Verdrag zal dit Handvest, dat initieel slechts een politieke verklaring was, na de inwerkingtreding van het Verdrag van Lissabon juridisch bindend worden. Het Verdrag van Lissabon, dat op 13

december 2007 werd ondertekend, moet evenwel nog worden geratificeerd door de verschillende lidstaten van de Europese Unie alvorens het van kracht wordt. Hieruit volgt dat het Handvest vooralsnog geen bindende kracht heeft en de schending ervan niet dienstig kan worden ingeroepen (zie ook R.v.St., beschikking niet toelaatbaar, nr. 2058 van 4 februari 2008, R.v.St., beschikking niet toelaatbaar, nr. 2056 van 4 februari 2008).

Waar verzoeker zich nog impliciet beroept op artikel 6, lid 1 EVRM dat voorziet dat bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, eenieder het recht heeft op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie welke bij de wet is ingesteld, wordt er op gewezen dat dit artikel in deze niet toepasselijk is omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolging uitspraak doet.

Tevens dient te worden benadrukt dat door het bespreken van de rechtsmacht van een rechtscollege niet wordt aangetoond dat de bestreden beslissing aangetast is door enig gebrek.

Daargelaten de vraag naar de ontvankelijkheid van het middel gelet op het ontbreken van de directe werking van 31, 3° van de Europese richtlijn 2004/38 en de niet bindende kracht van het Handvest, is het de Raad overigens niet duidelijk hoe verzoekers beschouwingen de eventuele nietigverklaring van de in casu bestreden beslissing zouden kunnen verantwoorden, en verder, wat het belang van verzoeker is bij de door hem geuite kritiek. Dit te meer nu verzoeker nalaat uiteen te zetten en te verduidelijken welke feiten en omstandigheden een andersluidende beslissing dan de in casu bestreden beslissing zouden kunnen rechtvaardigen. Verder toont verzoeker niet aan dat het annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen –zoals omschreven in artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet- geen voldoende waarborgen zou bieden ter vrijwaring van zijn rechten. Ter zake merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 323). Verzoeker brengt geen gegeven aan om dit standpunt te weerleggen. Tevens heeft het Grondwettelijk Hof (toen nog Arbitragehof) in haar arrest nr.6/2006 van 18 januari 2006 in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad van State beschikken, gesteld : *“De Raad van State gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58). Bovendien kan de Raad van State, in de omstandigheden bedoeld in artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, gelasten dat de uitvoering van de beslissing om sancties op te leggen wordt geschorst, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve sanctie die hun kan worden opgelegd. De in het geding zijnde bepaling heeft niet tot gevolg dat ze op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”* Het beroep tot nietigverklaring zoals het bestaat voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is te vergelijken met het beroep tot nietigverklaring voor de Raad van State.

Tot slot merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker ook niet aantoonde in welke mate het wettigheidsonderzoek gevoerd door de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen zijn belangen zou schaden en op welke wijze het eindresultaat van zijn betrachting zou verschillen van een behandeling van het beroep bij volle rechtsmacht.

Het vierde middel is onontvankelijk, zoniet ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN.

J. CAMU.